

Στο περιθώριο το περιβάλλον

Οπισθοδρομική η πολιτική του ΥΠΕΧΩΔΕ, το οποίο ασχολείται μόνο με τα δημόσια έργα

Της **ΘΕΟΔΟΤΑΣ ΝΑΝΤΣΟΥ***

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της σημερινής πολιτικής ηγεσίας του ΥΠΕΧΩΔΕ; Μια ακατάσχετη καυχήσιολογία για την καθυστερημένη ενσωμάτωση κοινοτικής νομοθεσίας, λες και μέχρι σήμερα ποτέ καμιά οδγία δεν μεταφέρθηκε στο εθνικό μας δίκαιο. Φραστικές και διά νόμου επιθέσεις στο Συμβούλιο της Επικρατείας για την περιβαλλοντική νομολογία του, λες και στην Ελλάδα μάς περισσεύουν οι εγγυητές της περιβαλλοντικής νομιμότητας. Αντιλήψεις επιστημονικά παρωχημένες και καταδικασμένες από την οικολογική ιστορία του πλανήτη, όπως η άποψη ότι το νερό των ποταμών που καταλήγει στη θάλασσα είναι χαμένο. Αρρωστημένη εμμονή σε ξεπερασμένα γιγάντια έργα, που όχι μόνο λύσεις δεν θα δώσουν, αλλά θα προκαλέσουν σοβαρές περιβαλλοντικές, κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις, όπως η εκτροπή του Αχελώου.

Τοποθετήσεις άσχετων με το περιβάλλον προέδρων σε φορείς που διαχειρίζονται τα εθνικά μας πάρκα. Απαξίωση και στην πράξη κατάργηση θεσμοθετημένων συντονιστικών οργάνων για σημαντικούς περιβαλλοντικούς τομείς, όπως το φυσικό περιβάλλον και η χωροταξία. Καρατόμηση ανώτερων υπαλλήλων του υπουργείου επειδή τόλμησαν να δώσουν (όπως υποχρεούνται από τον νόμο) πληροφορίες σε περιβαλλοντικές οργανώσεις. Πλήρης αδιαφορία για τα συσσωρευμένα αιτήματα περιβαλλοντικών οργανώσεων, φορέων και προσώπων για παροχή πληροφοριών, κατά παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την εθνική και την κοινοτική νομοθεσία. Ανακοινώσεις τύπου με σοβαρά λάθη επιστημονικής ορολογίας που δείχνουν άγνοια σημαντι-

Η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ δείχνει εμμονή σε ξεπερασμένα γιγάντια έργα, όπως η εκτροπή του Αχελώου (φωτογραφία) που όχι μόνο δεν θα δώσουν λύσεις, αλλά θα προκαλέσουν σοβαρές περιβαλλοντικές, κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις.

κών οικολογικών εννοιών. Και άλλα πολλά, που στην αρχή προκαλούν γέλια, αλλά όταν αρχίσουν να μαζεύονται φέρνουν λύπη και ντροπή.

Οπισθεν ολοταχώς

Επιγραμματικά, η σημερινή πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ ασχολείται σχεδόν αποκλειστικά με τα δημόσια έργα, ξεχνώντας πως τουλάχιστον κατ' όνομα το υπουργείο είναι πρωτίστως Περιβάλλοντος και Χωροταξίας. Στις ελάχιστες περιπτώσεις που αποφασίζει να καταπιαστεί με το περιβάλλον, δείχνει να βαρυνγομά κάτω από τις πολλές περιβαλλοντικές υποχρεώσεις της χώρας και μάλλον απεχθάνεται κάθε ενασχόλησή της με αυτές.

ρας έναντι της διεθνούς και κοινοτικής νομοθεσίας και πολιτικής για το περιβάλλον και αρνείται σταθερά να «ανοίξει τα χαρτιά του» και να ξεκινήσει έναν ουσιαστικό και ευρύ κοινωνικό διάλογο, ώστε για πρώτη φορά στην ιστορία του το επίμαχο υπουργείο να αποκτήσει μια ολοκληρωμένη στρατηγική για το περιβάλλον. Βέβαια, εκτός συγκεκριμένων εξαιρέσεων, ο διάλογος και η διαβούλευση για ζητήματα πολιτικής δεν αποτελούν νομική υποχρέωση κανενός υπουργού. Είναι θέμα κουλτούρας.

Επιστροφή στο '50

Η τελική απόφαση βρίσκεται στα χέρια του πολιτικού προϊστάμενου, του υπουργού ΠΕΧΩΔΕ. Ο πρωθυπουργός θα πρέπει να αποφασίσει αν η κυβέρνηση βλέπει το περιβάλλον ως εθνική κληρονομιά ή ως εθνικό βάρος. Ως ανταγωνιστικό πλεονέκτημα της χώρας ή ως εμπόδιο στην «ανάπτυξη». Ως σημαντικό κίνητρο για καινοτομία ή ως χώρο για ανεμπόδιστη οικονομική εκμετάλλευση. Ως πεδίο δια-

μόρφωσης προτύπων ολοκληρωμένων και βιώσιμων τοπικής ανάπτυξης ή ως ένα διάφορο τίποτα. Γιατί, αν τελικά όντως η κυβέρνηση έχει κολλήσει στην πολιτικά γερασμένη και ατελέσφορη αποστολή για οτιδήποτε σχετίζεται με την προστασία του περιβάλλοντος, τότε ίσως ζούμε εκείνες τις μέρες του '50-'60 που αποζηράναμε περίπου το 60% των βάλτων και λιμνών της χώρας, βλέπαμε την εντατική και χημική γεωργία ως το μέλλον της ελληνικής αγροτιάς και αντιμετωπίζαμε το μπετόν και την ασφάλτο ως σωτηρία από τη βαριά φυσική κληρονομιά μας.

* Η κ. Θεοδότη Νάντσου είναι συντονίστρια περιβαλλοντικής πολιτικής του WWF Ελλάς.